

பாரதிதாசன் கவிதைகளில் உவமைகள்:

ஒரு தொல்காப்பியப் பார்வை

கஸ்தூரி சுப்ரமணியன்

Research Scholar, Masters in Tamil Literature

Faculty of Language and Communication

Sultan Idris Education University

Tanjong Malim, Perak, Malaysia

முதாயச் சீர்திருத்த புரட்சிக் கருத்துக்களைத் தமது எழுத்தில் கூறிப் 'புரட்சிக்கவிஞர்' என்ற சிறப்புப் பெயருக்கு பொருந்தியவராய்த் திகழ்ந்தவர் புதுவை தந்த கவிஞர் பாரதிதாசன். பாரதிதாசனின் இயற்பெயர் கணகசுப்புரத்தினம் ஆகும். பாரதிதாசன் சிறுவயதிலேயே பிரெஞ்சு மொழிப் பள்ளியில் பயின்றார். ஆயினும் தமிழ்ப் பள்ளியில் பயின்ற காலமே அதிகம். தனது பதினாறாவது வயதிலே கல்லூரியில் தமிழ்ப்புலவர் தேர்வு கருதிப்புகுந்தார். தமிழ்மொழிப் பற்றும் முயற்சியும் நிறைந்தவராதலால் இரண்டே ஆண்டுகளில் கல்லூரியில் முதலாவதாகத் தேர்வுற்றார். பதினெட்டு வயதில் அவரின் சிறப்புணர்ந்த அரசியலார் அவரை அரசினர் கல்லூரித் தமிழாசிரியராக்கினார்கள் (பாரதிதாசன்.1990:9).

தொடக்ககாலத்தில் பாரதிதாசன் கடவுள் நம்பிக்கை உடையவர். ஆனால் கடவுள், சமயம் ஆகியவற்றின் பெயரால் நடக்கும் கொடுமைகளை எதிர்த்தார். கண்டெழுதுவோன், கிறுக்கன், கிண்டல்காரன், பாரதிதாசன் எனப் பல புனைபெயர்களில் எழுதிவந்த பாவேந்தர், தந்தை பெரியாரின் தீவிரமான தொண்டர் ஆவார். (பாரதிதாசன், 1990:10). திராவிடர் இயக்கத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு மிகுந்தவர். 1954 ஆம் ஆண்டு புதுச்சேரி சட்டமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்

பாரதிதாசன் தொடக்ககாலத்தில் இறை நம்பிக்கை, இறையுணர்வு மிக்க கவிதைகளைப் பாடினார். பிறகு, திராவிட இயக்கத்திலும் பெரியார் கொள்கையிலும், சுயமரியாதை இயக்கத்திலும் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டதன் காரணமாகத் திராவிட இயக்க வளர்ச்சியோடு, பாரதிதாசனின் வளர்ச்சியும், அறிமுகமும் இணைந்தே வேகமாக வெளிப்பட்டன. "புதுமைக் கருத்துக்களையும் புரட்சிக் கருத்துக்களையும் சுமுதாயத்திற்குத் தேவையான சமதர்மக் கருத்துக்களையும் துணிந்து வெளியிட்டவர்" என்று பெரியார் பாரதிதாசனைப் பாராட்டியிருக்கின்றார். (கிருஷ்ணசாமி,

2004:vi). தந்தை பெரியாரின் கருத்துக்களைக் கவிதை இலக்கியமாக்கியவர் பாரதிதாசன்.

“எனக்குக் குயிலின் பாடலும், மயிலின் ஆடலும், வண்டின் யாமும், அருவியின் முழவும் இனிக்கும்; பாரதிதாசன் பாட்டும் இனிக்கும்” என்று தமிழ்ப் பெரியார் ‘திரு.வி.க’ அவர்களும், “பாரதிதாசன் கவிதையில் வேகம் உண்டு; விடுதலைத்தாகம் உண்டு; பண்பும் உண்டு பயனும் உண்டு” என்று பேராசிரியர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை அவர்களும் பாரதிதாசனைப் போற்றியுள்ளனர் (பாலசுப்பிரமணியம், 1981:65).

உவமை

ஒரு பொருளை அல்லது பல பொருட்களைப் பிற பொருட்களுக்கு அப்பொருட்களின் ஒற்றுமைக் கூறு அல்லது கூறுகளின் அடிப்படையில் ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுவதே உவமையாகும். அறியாதவற்றை ஓரளவு அறியச் செய்வதற்கும் அறிந்தவற்றைச் சிறப்பிப்பதற்கும் உவமை கையாளப்படுகின்றது. படைப்பாளியின் புலமைத்திறத்தைப் புலப்படுத்துவதோடு படைப்பிற்கும் சுவையூட்டுவதால் உவமைகள் இலக்கியத்தில் பண்டுதொட்டு இன்றுவரை சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழ்கின்றன (சயாபுமரைக்காயர்.மு, 1990:1).

உவமையியல்

கவிதைகளில் இடம் பெறும் அணிகளில் உவமை அணியே தலையாயது. வாழ்க்கையில் நிகழும் உண்மைகளை அழகாக எடுத்துக் கூறுவது கவிதை. கவிதைக்கு அழகும் உயிர்ப்பும் கொடுப்பது உணர்ச்சிகளும் கருத்துக்களும் ஆகும். இவற்றோடு இணைந்து சிறப்பு தருவது கற்பனை. கற்பனையின் அழகான தோற்றம் உவமை ஆகும்.

உவமை கவிதையில் இடம் பெறும்பொழுது அல்லது இலக்கிய வகைகளில் இடம் பெறும்பொழுது, இருவகையாகப் பயன்படுகின்றது, அவை, தெளிவாகத் தெரியாதவற்றை நன்கு தெளிவுபடுத்திக் காட்டவும், தெரிந்ததை மேலும் சுவையூட்டும்வண்ணம் அழகுறக்காட்டவும் உவமை பயன்படுகிறது. இக்கூற்றினை,

“இதனாற் பயன் என்னை மதிப்பதோ எனின்
புலனல்லாதன புலனாதலும் அலங்கரதமாகிக்
கேட்டார்க்கு இன்பம் பயத்திலும்”

(தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமையியல், பக்:iii)

என்கிற தொல்காப்பியர் உவமை அணியினை நான்கு வகையாகப் பகுத்துள்ளார். அவை வினை, பயன், வடிவு, நிறம் என்பன ஆகும்.

“போல”, “புரைய” என்பன போன்ற உவம உருபுகள் வெளிப்படையாகக் காணப்படுங்கால் “உவமவிரி” என்றும், இவை தொக்கிவரும்பொழுது “உவமைத் தொகை” என்றும் வழங்கப் பெறுகின்றன. “தாமரை அன்ன முகம்” என்பது உவமவிரி. “தாமரை முகம்” என்பது உவமைத் தொகை. தொல்காப்பியர் உவம உருபுகள் முப்பத்தாறினைத் தொகைப்படுத்தி அவற்றுள் அடங்காதனவும் உள்ளன எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (சுப்புரெட்டியார், 2001:113).

சிறந்த உவமை, பொருளின் தன்மையைத் தெளிவாக விளங்கவைப்பது அதனைச் சிறப்பிக்கவும் செய்யும். எக்காலத்து இலக்கியமானாலும் அதனுடைய அழகைச் சிறப்பித்துக் கூறவல்லது உவமையாகும். அவ்வகையில் தமிழ்க் கவிதையில் இனிமையும், கருத்துச் செறிவும் சிந்தனைப் புரட்சியும், உவமையில் புதுமையுடன் கலந்து பாடியவர் கவிஞர் பாரதிதாசன் ஆவார்.

‘ஒல்காப் பெரும் புகழ்த் தொல்காப்பியன்’

எனப் போற்றப்படும் தொல்காப்பியனாரே தொல்காப்பியத்தை எழுதியவர். இவர் பழந்தமிழ்ப் பெருங்குடிகளுள் ஒன்றாகிய காப்பியக் குடியிலே தோன்றியவர் (புலியூர்க்கேசிகள், 1983:4).

தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல் பொருள் என்ற மூன்று அதிகாரப் பகுப்பினை உடையது. இம்மூன்று அதிகாரங்களும் ஒன்பது இயல்களாக இயலும் நெறியினைக் கொண்டதாகவும், ஒவ்வொரு இயலும் எளிய சூத்திரங்களைக்கொண்டு விளங்குவதே இத்தமிழின் அரும்பெரும் நூல் ஆகும்.

உமையியல், பொருளதிகாரத்தில் ஏழாவது இயலாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தம் உள்ளத்தில் எழும் கருத்துக்களைச் சிதைவின்றி உள்ளத்தில் எழுந்தவாறே பிறருக்கு அறிவிக்கும் ஆற்றல் உள்ளவர் சிறந்த புலவர் ஆவார். அவ்வாறு அறிவிப்பதற்கு அணியும் முக்கியமான ஒன்று. அணிகளில் தலைமையானது உவமை அணியாகும். தொல்காப்பியர் உவமையை அணிகளின் அன்னை எனக் கூறுகிறார் (இலக்குவனார், 2009:186).

உவமை நான்கு வகைப்படும். ஒன்றை ஒன்றோடு ஒப்பிட்டுக் கூறும்போது வினை, யான், மெய், உரு என்ற நான்கின் அடிப்படையில் ஒப்பிடப்படுகிறது. உவமை நான்கு வகைப்படும் என்பது உவமையியலின் தலைமைச் சூத்திரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

“வினை பயன் மெய்யுரு என்ற நான்கே

வகை பெற வந்த உவமைத் தோற்றம்”

(தொல்காப்பியம், உவமையியல்; சூத்திரம்:1)

தொழிலும், பயனும், வடிவும், நிறனும் என்று கூறப்பட்ட நான்குமே அப்பாகுபட வந்த உவமைக்கண் புலனாகும். உவமையானது, செவியினாலும், நாவினாலும் முக்கினாலும், மனத்தினாலும் அறியப்படுவன ஆகும்.

வினையாவது நீட்டல், முடக்கல், விரித்தல், குவித்தல் முதலாயின. பயனாவது நன்மையாகவும், தீமையாகவும், இருப்பது. வடிவானது வட்டம், சதுரம், கோணம் முதலானது. நிறமானது வெண்மை, கருமை, நீலம் போன்ற வர்ணங்களைக் குறிப்பது ஆகும். (வெள்ளைவாரணன், 1985:11) உவமைக்கும் (உவமிக்கப்படும்) பொருளுக்கும் சில பொதுத் தன்மைகள் இருந்தால்தான் ஒன்றை மற்றதோடு உவமிக்க முடியும்.

வினை, பயன், வடிவு, நிறம் ஆகிய உவமைகளைச் செவியினால், நாவினால், மூக்கால், உணர்ச்சிகளால் அறியலாம் என்பதையும் உவமையியலின் தலைமைச் சூத்திரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது (குமிழண்ணல், 2009:423)

வினை உவமை

தொல்காப்பியம் உவமையியலின் அடிப்படையில் முதன்மையாக விளங்குவது 'வினை' ஆகும். வினையானது ஒரு செயலைக் குறிப்பது ஆகும். ஒரு செயலை இன்னொரு ஒரே மாதிரியான செயலோடு ஒப்பிட்டுக் கூறப்படுவதுதான் 'வினை' உவமை ஆகும்.

பாரதிதாசன் இயற்கையை வருணிக்கையில் கடல், கடல் அலை, இரவின் காட்சி, வானவில், நிலவு ஆகியவற்றை வினை உவமையால் விளக்குகிறார். கடற்கரை மணலைக் கண்ட பாரதிதாசன், அக்கடல் மணலில் வந்து மோதிச் செல்லும் அலையையும் கண்டு, அலை மேலும் கீழும் வீழ்ந்து ஏறிச் செல்வதைக் கல்வி நிலையத்தில் பயிலும் இளைஞரின் புரிப்போடு உவமைப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

.....கல்வி

நிலையத்தின் இளைஞர் போலப்

புரிப்பால் ஏறும்; வீழும்;

புரண்டிடும்; பாராய்தம்பி

(பாரதிதாசன், அழகின் சிரிப்பு, ப:2)

ஆசிரியப் பணியாற்றிய அனுபவமே இவ்வுவமத் தோற்றத்திற்கு உந்துதலாய்க் கவிஞர்க்கு அமைந்திருக்க வேண்டும்.

பட்டணத்தில் வாழும் மக்களின் தினசரி வாழ்க்கையிலும் இயற்கையழகைக் கண்டு உவமை மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் கவிஞர். மக்கள் பொருள் ஈட்டத் தொழிலை நாடிச் செல்வார்கள். அப்படி நாடிச் செல்லும்போது கண்ட காட்சியைச் சிட்டுக்களின் செயலோடு உவமித்துக் காட்டியுள்ளார்.

படைமக்கள் சிட்டுப் போலப்

பறப்பார்கள் பயனை நாடி!

(பாரதிதாசன், அழகின் சிரிப்பு, ப:47)

இக்கவிதையில், பட்டணங்களில் வாழும் மக்கள் தினமும் பொருள் ஈட்டுவதற்காக அவசர அவசரமாகவும் வேகமாகவும் செல்லும் காட்சிக்குச் சிட்டுக்கள் பறந்து போவது போல உவமையைப் படைத்துள்ளார்.

பயன்உவமை

ஒரு காரியத்தினால் விளைகின்ற பயனையோ அல்லது விளைவையோ உவமையோடு கூறுவது 'பயன்' உவமையாகக் கருதப்படுகின்றது. இவ்வுவமையைப் பயன்படுத்தி அச்செவியினால் விளையும் இன்ப துன்பத்தினை, பயனைக் கவிதைகளில் வெளிப்படுத்துகிறார் பாரதிதாசன்.

இனிப்பு என்றாலே சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை அனைவரும் விரும்பி உண்பார். அதுவும் தேனை வெறுப்பவர் உண்டோ? வழியடையாளம் எனும் கவிதையில் தேனை உவமையாகக் காட்டித் தன் மகிழ்ச்சியினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார் பாரதிதாசன்.

வான் வரை மேற்குத் திக்கை

மறைத்திட்ட புகை நீலத்தைத்

தேன்கண்டாற்போலே கண்டேன்

திகழ்காடு நோக்கிச் சென்றேன். (பாரதிதாசன், அழகின் சிரிப்பு, ப:9)

மேற்கில் உள்ள வானத்தினை நீல வண்ணத்திலான புகை மறைப்பது மிகவும் அரிதானக் காட்சி. இக்காட்சியினைக் கண்டவுடன் மகிழ்கிறார். அவர் இன்புற்ற அம்மகிழ்ச்சியை எப்படி வெளிப்படுத்துவது என்று தெரியாமல் இனித்திடும் தேனைக் கண்டது போல் உவமிக்கிறார், தேனை வெறுப்பவர் கிடையாது; தேனை விரும்பிப் பயனடைபவரே அதிகம். தான் அடைந்த பயனை இக்கவிதையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தேனைக் கண்டாலே ஆனந்தம் அடைவோம். மகிழ்ச்சியோடு உண்டு மகிழ்வோம். நீல வண்ணப்புகை, வாளத்தை மறைத்திருப்பதைக் கண்ட மகிழ்ச்சியைத் தேனைக் கண்டது போல் மகிழ்ச்சியடைவதாகக் கூறி மகிழ்ந்து பயனடைகிறார் பாரதிதாசன். தமிழ் மொழியில் பல அரிய அற்புதமான நூல்கள் கிடைத்திருப்பது கனிச்சாறு போல் இருப்பதாக உவமை கூறுகின்றார்.

கனிச்சாறு போற் பலநூலெல்லாம் கண்டு

காத்ததும் அளித்ததும் தமிழ் செய்த தொண்டு

தமிழனே இது கேளாய்.....

கனியின் சாற்றினைப் பருகிவிட்டு அதனுடைய சுவையை மீண்டும்மீண்டும் சுவைப்பதற்காகக் கேட்டுப் பருகுவது போல் தமிழ் மொழியில் தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டே இருப்பதற்காக அரிய பல நூல்களைத் தமிழ் மொழி வழங்கியுள்ளது என்பதைக் கனிச்சாற்றோடு இணைத்துத் தமிழின் தொன்மையையும் தமிழின் சுவையையும் கவிதை வடிவில் வழங்கியுள்ளார் கவிஞர்.

மெய் உவமை

ஒரு பொருளின் வடிவத்தை இன்னொரு பொருளின் வடிவத்தோடு உவமித்துக் கூறுவது 'மெய்' உவமை ஆகும். புதுப்புது உவமைகளைக் கூறிக் கவிதை எழுதியவர் பாரதிதாசன்.

'மெய்' உவமையில் மரம், மலர்கள், ஞாயிறு, நிலவு போன்றவற்றை வருணித்துள்ளார். காட்டில் நடந்து செல்லும்பொழுது, காட்டின் அழகைக் கண்ட பாரதிதாசன் பாதையில் இடைப்படும் தோற்றத்தினை எழிலுறப் பாடுகின்றார்,

வன்மை கொள்பருக்கைக்கல்லினன

வழியெல்லாம் பள்ளம், மேடு!

முன்னாக இறங்கி ஏற

முதலைகள் கிடப்பதைப்போல்

சின்னதும் பெரிதுமான

வெடிப்புக்கள் தாண்டிச் சென்றேன்;

(பாரதிதாசன், அழகின்சிரிப்பு, ப:9)

தான் நடந்து சென்ற பாதை மிகவும் கரடுமுரடான பாதையாக அமைந்துள்ளது. போகும் வழியெல்லாம் கூர்மையான கற்கள் மற்றும் பள்ளம் மேடுகளாக

அமைந்துள்ளன. அப்பள்ளம் மேடுகளில் இறங்கியும் ஏறியும் கடந்து செல்கிறார். மேலும், கடந்து செல்லும் பாதைகளில் சின்னதும் பெரியதுமாக நிறைய வெடிப்புகள் நிறைந்துள்ளன. சின்னதும் பெரியதுமாக நிலத்தில் தோன்றியிருந்த வெடிப்புகளை உவமைப்படுத்த முதலைகளை உவமேயமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

உரு உவமை

ஒரு பொருளின் தன்மையை அல்லது நிறத்தை உவமையாகக் காட்டி வர்ணிப்பது 'உரு' உவமை ஆகும். ஒரு பொருளின் நிறத்தை இன்னொரு பொருளின் நிறத்தோடு பொருத்தி உவமையை வெளிப்படுத்தும்பொழுது, அக்கவிதை அழகு பெறுகிறது. பாரதிதாசன் வெளிப்படுத்தும்பொழுது அக்கவிதை கூடுதல் அழகு பெறுகிறது, பாரதிதாசன் வெளிப்படுத்தும் 'உரு' உவமைகளும் அவருடைய கவிதைகளில் அழகாக வெளிப்பட்டுள்ளன.

பாரதிதாசன் விலங்குகள் மூலமாகவும் 'உரு' உவமையை வெளிப்படுத்தி உள்ளார். இக்கவிதையில் நிலவு மேல் எழுந்த மின்னல், எருதின் மேல் பாயும் வேங்கைக்கு உவமையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்வுவமையானது வினை உவமை போல் தோன்றினாலும், உரு உவமையையே வெளிப்படுத்துகின்றது.

எருதின் மேற்பாயும் வேங்கை,

நிலவுமேல் எழுந்த மின்னல்,

சருகெலாம் ஒளிச்சேர் தங்கத்

தகடுகள் பாரடாநீ!

(பாரதிதாசன், அழகின் சிரிப்பு, ப:13)

இக்கவிதையில், நிலவுமேல் எழுந்த மின்னலுக்கு எருது மற்றும் வேங்கையை உவமேயமாகப் பயன்படுத்தி உவமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். வெண்மை நிறமுடைய நிலவு மீது மேகம் படரும்போது சாம்பல் நிறமாகத் தோற்றமளிக்கிறது. சாம்பல் நிறமாகத் தோன்றும் நிலவின் மீது பளிச்சென்று தோன்றும் மஞ்சள் நிற மின்னல்படும் போதும் காட்சியினை உவமையாகக் காட்டியுள்ளார் பாரதிதாசன். நிலவுமேல் எழுந்த மின்னல் காட்சியினை எருமையின் மீது வேங்கை பாயும் காட்சிக்கு உவமையாகக் காட்டி அழகியல் பார்வையை உணர்த்தியுள்ளார்.

முடிவுரை

பாரதிதாசனின் உவமைகள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. காலங்காலமாகப் புலவர்கள் கையாண்ட உவமைகளைப் புதிய போக்கில் அமைப்பதிலும், இதுவரை எவரும் கையாளாத பாங்கில் உவமைகளை அமைத்துக் காட்டுவதிலும் தனித்தன்மையைக் காணலாம். பாரதிதாசன் தன் கவிதைகளில் தொல்காப்பிய மரபின் அடிப்படையிலேயே புதிய உவமைகளைக் கவிதைகளில் படைத்துள்ளார். தொல்காப்பிய உவமையியல், வினை, பயன், மெய், உரு என உவமைகளைப் பாகுபடுத்தியுள்ளது. வினை, பயன், மெய், உரு ஆகிய நான்கு உவமைகளும் பாரதிதாசனின் கவிதைகளில் விரவிக் காணப்படுகின்றன.

மேற்கோள்

1. அப்துல்கரீம், மு.(1980).பாரதிதாசன் பாட்டுத்திறம். சென்னை: வானதி பதிப்பகம்
2. கிருஷ்ணசாமி, க.(2004). பாரதிதாசன் பாட்டின்பம். சூரியா பதிப்பகம்.
3. சாயபுமரைக்காயர், மு.(1990).பாரதிதாசன் ஆய்வுக் கோவை. சென்னை: கங்கை புத்தக நிலையம்.
4. சீனி நைனாமுகம்மது, செ.(2004). கவிதைப் பூங்கொத்து கோலாலம்பூர்: உங்கள் குரல் வெளியீடு.
5. சுப்பு ரெட்டியார், ந.(2001).பாவேந்தரின் பாட்டுத்திறன். சென்னை: சுரபுக்ஸ் (பிரைவேட்) லிமிடெட்.
6. சுந்தராசன்,சே. (2015). பாவேந்தர் பாரதிதாசனாரின் அழகின் சிரிப்பு. சென்னை: முல்லை நிலையம்.
7. செல்வராசன், மா.(1979). பாரதிதாசன் ஒரு புரட்சிக் கவிஞர். சென்னை: பாரிநிலையம்.
8. தமிழண்ணல்.(2009).தொல்காப்பியம். மதுரை: சிந்தாமணி பதிப்பகம்.
9. பாரதிதாசன்.(1990). இசையமுது.சென்னை: பாரிநிலையம்.
10. பாரதிதாசன்.(1990).பாரதிதாசன் பேசுகிறார். சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.
11. பாலசுப்பிரமணியன், சி.(1981). வாழையடி வாழை. சென்னை: நறுமலர் பதிப்பகம்.
12. புலியூர்க்கேசிகள்.(1983).தொல்காப்பியம் சென்னை: பாரிநிலையம்.
13. வெள்ளைவாரணன், க.(1985). உவமையியல்.மதுரை:மலர் பிரிண்டர்ஸ்.
14. முருகேசன், ந.(1990). பாரதிதாசன் கற்பனை.சிதம்பரம்: வேலன் பிரஸ்